ЗАВТРА — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XIV
№ 23 (1659).

ЧЕТВЕР, 22 лютого 1973 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КПРС

Центральний Комітет КПРС розглянув питання про початок обміну партійних документів. У прийнятій постанові відзначається, що робота по підготовці до обміну партійних документів, яка проводиться в партії, в цілому проходить організовано, відповідно до постанов XXIV з'їзду і травневого (1972 р.) Пленуму ЦК КПРС.

У ході підготовки до обміну партдокументів змістовнішим стало внутріпартійне життя, підвищується активність і дисциплінованість комуністів, посилюється вплив парторганізацій на розв'язання господарсько-політичних завдань. Все це сприяє дальшому зміцненню партії, зростанню її ролі як керівної і спрямовуючої сили радянського суспільства.

Враховуючи, що партійні комітети, політорганн і парторганізації в основному завершили підготовчу роботу до проведення обміну партійних документів, ЦК КПРС дозволив ЦК компартій союзних республік, крайкомам, обкомам партії, Головному політуправлінню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, Політуправлінням прикордонних і внутрішніх військ почати обмін партдокументів з 1 березня 1973 року.

Навчаються перші секретарі

З 20 грудня в обкомі ЛКСМУ почав свою роботу 5-ти денний семінар перших секретарів райкомів комсомолу області. Відкрив семінар доповіддю «Про завдання обласної комсомольської організації, які витікають з рішень грудневого (1972 р.) Пленуму ЦК КПРС і доповіді Л. І. Брежнева «Про 50-річчя Союзу Радянських Соціалістичних Республік» перший секретар Кіровоградського ОК ЛКСМУ М. Гайдамака.

Учасники семінару розглянуть ряд питань з теорії і практики комсомольської роботи.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРІ

УДАРНИЙ ТЕМП

Лише півроку минуло з часу, як Марія Зопорожець прийшла на МТФ колгоспу імені Ватутіна. Включившись у Всесоюзне змагання тваринників, Марія в грудні минулого року на дорощуванні молодняка зайняла перше місце, добившись 650-грамових приростів живої ваги від кожної тварини.

В новому році вона поповнила свою групу і довела її до 55 голів. Завдяки сумлінній праці в січні щодобові прирости в групі збільшились і склали в середньому по 700 грамів.

У змаганні з молодими тваринниками Валентиною Запорожець та Вірою Билюгою Марія йде попереду. До раціону відгодівлі вона включає силос, жом, дерть, молочні відвійки.

В. МЕЛЬНИЧУК,
вчитель.
с. Шепилове Голованівського району.

СІМ РОКІВ ПРАЦЮЄ ШОФЕРОМ В МАЛОВИСКІВСЬКОМУ МІЖКОЛГОСПБУДІ КОМСОМОЛЕЦЬ МИКОЛА ШУБІН. ВІН — ОДИН З КРАЩИХ МОЛОДИХ ВОДІЇВ ПІДПРИЄМСТВА.

НА ФОТО: М. ШУБІН.

Фото А. ШЕВЧЕНКА.

БІЛЯ ПУЛЬТУ СТРАТЕГІЧНОЇ

Крізь березові зарості, вкриті снігом, дорога вела вглиб соснового лісу. Над деревами проносився легенький вітерець, і гілки сосен повільно хитаючись, губили лапатий сніг. Несподівано ліс порідів, і відкрилась широка галявина з розкиданими тут і там рідкими чагарниками.

Звичайна галявина — нічим не примітна. Навколо — сніжна цілина. А що це? Горб і найближчі до нього кущики раптом повільно відсунулися у бік, відкриваючи кратер, з якого виглядала голівка ракети. Потужної, стратегічної..

Тут підземний бастіон ракетників — пускова установка шахтного типу.

Глибоко під землею, біля пультів, у ці хвилини трудяться спеціалісти, виконують операції, зв'язані з підготовкою до пуску ракети. Але сьогодні пуск умовний. Йде звичайне тренування.

Сталось так, що підготовка до виїзду на полігон співпала у капітана Карлова з заліковою сесією в академії. І те й інше для нього важливе, але дві справи одразу не зробиш, чимось потрібно пожертвувати. Карлов доповів про все командиру частини.

— Становище не безвихідне, — резюмував полковник. — Їдьте на сесію в академію, замінити вас є кому. Недаремно ж у нас розгорнутий рух за оволодіння суміжними спеціальностями.

Іншого разу я познайомився на полігоні з офіцером Немковим. Це було взимку. Люті морози скували землю, гули пронизливі вітри. Словом, погода така, що й на вулицю не хотілось виходити. А ракетникам скидок на погоду не роблять...

Пуск вони виконали з відмінною оцінкою!

Кожному ясно, що місце ракетної позиції не в міському кварталі, а десь подалі від крупного населеного й культурного центру. В одному з таких віддалених гарнізонів мені довелось побувати двічі. Холодний, відкритий для снігових завірюх степ. Навколо ні дерева, ні кущика. Птаха й то рідко побачиш тут, а люди служать.

Непомітно летить час. І ось вже офіцеру пропонують переведення в інший район, де його чекають житейські зручності, більш спокійне життя. Здається, чого тут роздумувати? Але як прощатися з тим, у що ти вклав свою працю, свою думку?

Ракетники виховуються на чудових традиціях. Одна з ракетних частин, наприклад, веде свій родовід від кавалерійського полку І Кінної армії. В кімнаті бойової слави частини я бачив стенди, експонати, що розповідають про доблесть кавалеристів, які громили ворога під керівництвом легендарного героя громадянської війни С. М. Будьонного.

Служба вимагає від ракетників особливої мужності. І не в якихось драматичних ситуаціях, а щодня, завжди, особливо на бойовому чергуванні, де проходять сувору перевірку не лише знання воїнів, але й їх витримка, воля, самоволодіння.

На грудях у багатьох ракетників, солдатів, сержантів, прапорщиків і офіцерів — я бачив бойові ордени й медалі. Ні, їм не довелося брати участь у минулій війні, дивитися смерті в обличчя. Але в них ті ж самі нагороди, якими Батьківщина відзначала подвиги фронтовиків. Це значить, що відмінна служба воїнів біля стратегічних ракет в мирний час прирівнюється до подвигу на війні.

Ракетники — люди високого обов'язку й беззавітної мужності. Одного разу пізно ввечері у Н-ському підрозділі прозвучав сигнал тривоги. Яка вона, учбова чи бойова?

Лейтенант Басов одним з перших прибув на позицію. І трапилось непередбачене — відмовив один з агрегатів. Створилась гостра аварійна ситуація. Роздумувати ніколи — потрібні сміливі, рішучі дії. «Всім в укриття!» — скомандував Басов. А сам залишився один на один з небезпекою. Він зробив усе, що міг. Життя людей було врятоване.

Лейтенант Володимир Басов посмертно нагороджений орденом Червоної Зірки.

Радянський народ високо цінує працю, мужність і майстерність тих, хто в підземних бастіонах несе постійне бойове чергування, здійснює воістину снайперські пуски ракет, хто з гідністю й честю виконує свій воїнський обов'язок, пильно охороняє мир всієї соціалістичної співдружності.

А. КУЛАКОВ.
АПН.

Радість праці — почуття знайоме багатьом. Щоразу, коли зустрічаєш просто щасливих людей, без сумніву, цей стан — і від задоволення своєю роботою, і від усвідомлення, що обрав спеціальність до душі. І спробуй в такому разі заікнутись про іншу яку спеціальність — вислухають чемно, а то замріяно так перебʼють: «От у нас на фермі!...» чи «Ні, токарна справа найцікавіша!...» І говориться таким тоном, що суперечки зайві. Переконатись в цьому довелось зовсім недавно при зустрічі з молодою дояркою колгоспу «Україна» Новоукраїнського району. Її розповідь інакше й не назвеш, як

МОНОЛОГ АЛЛИ КАТЕРИНКО

«Поруч, перебиваючи одна одну, говорили подруги, сміялися, пригадуючи подію за подією. Враження так і плескали, нестримно, хаотично, здавалось, їх вистачить ще надовго.

Звично поправляю святкову хустку, підтримую бесіду подруг, хоча і стримано. Почуття радості — більше в мені самій. Ось тільки видають неслухняні губи, що зупинились в посмішці, та голос — дзвінкіший, ніж завжди. А в думках була далеко: «Нагороджується одна з наймолодших доярок - тритисячниць нашого району Алла Катеринко!» Це про мене. В руках тримаю цінний подарунок — відріз на сукню та великий махровий рушник. Глянула на пакунок і відразу уявила себе вже вдома: мама радіє і, мабуть, заблищить сльозинка в очах — з нею завжди так буває від великої радості. Євген теж буде радий, поздоровлятиме. А що вже Валечка!... В такому настрої я поверталась недавно з районного зльоту доярок-тритисячниць.

Ще зранку п'ятирічна донька капризувала: «Не піду в дитсадок. Мамусю, візьми на ферму. Я тільки одним оченям подивлюсь». Обіцяю, як тільки підросте, показати «мамину роботу», а згадується колишнє. Ніби так недавно й сама прохала свою матір, щоб з собою на ферму взяла.

Була в маминій групі найсумирніша корова. Дивною звалась. Якось дала мені мама дійницю, стільчик і сказала: «Спробуєш, помічнице?» Скільки часу минуло від тих пір, а як зараз пам'ятаю «першу пробу». Все йшло так добре: «Дивна байдуже повела головою і не звертала більше уваги на мене, струмені молока жужаво били без особливих моїх зусиль. Рада, говорю мамі, що вже все. А вона хитро так глянула на мене, потім сіла до Дивної і... надоїла ще з піввідра. От тоді прокинулась вперше заздрість до маминої роботи, так захотілось стати схожою на неї.

Однак, мама визнавала мене всього лише за помічницю. Коли після восьмого класу сказала, що піду на ферму, вона ледве не в плач: «Ти ж бачиш, як важко обходити скотину. Ні!» Ослухатись не могла, — ніколи ще не перечила матері, та й друзі ми з нею великі. І з того «ні» почалося: спочатку працювала на молокоприймальному пункті, потім поступила на однорічні курси в Бобринецьке СПТУ. Так, маю посвідчення тракториста-машиніста третього класу.

Галина Ващук через хворобу розрахувалась і залишила по собі дуже відсталу групу корів (зрозуміло, що коли хазяйка хворіла, догляд був вже не той). Я взяла, як то кажуть, на свій ризик, її корів, а поруч була мамина група.

Підказки підказками, а на практиці доводилось самій доходити до всього. Корови доїлись погано, невхожені. А коли на початку минулого року почався розтел, то й зовсім втратила спокій. Чотирнадцять телят — їм догляд треба, та й як важливо о цій порі правильно роздоїти корів.

Результат при всіх моїх надіях вийшов несподіваний. До кінця минулого року надоїла по 3072 кілограми молока і вперше удостоїлась титулу тритисячниці. А почуття таке, ніби найголовніший екзамен в житті здала.

Та мене чекало нове випробування. Точніше, сама пішла на нього.

В будинку тваринника в останніх числах грудня зібрались всі доярки. Прийшли члени правління господарства. Значить, серйозна розмова буде, радимось з подругами — і не помилились. Голова колгоспу Іван Васильович Грозан після підсумків року заговорив про те, що ось на фермі набралось дві групи нетелів і вирішили їх не розподіляти по одному— два в різних групах. Раніше був такий порядок, і доярки не дуже охоче приймали непевних новачків в свої вже укомплектовані групи. Коли це чую: «Старшим важко взятись за цю справу — роки не ті. На молодих тільки надія. «Алло, (до мене), візьмеш групу?» Спитав, а здалось, сказав: «Більше ж нікому». «Візьму» — наважилась, а за спиною шепіт: «А що заробиш на нетелях?» Закрався сумнів на мить — я ж дома ні з ким не порадилась. Мій заробіток в сімейному бюджеті до цього важив немало. А інший голос доводив: «Так, прийдеться все з початку починати. В минулому році теж було все з початку — витримала».

День для нас з Олею починається взаємною інформацією. В її групі в січні отелились 4 корови і дають за добу 45 кілограмів молока, в моїй покищо три і кожна дає по 13 кілограмів. Мені дуже хочеться витримати цей новий екзамен».

Комсомолка Алла Катеринко не все розповіла про себе. Вже потім доповнення до її монологу дали секретар партійної організації Микола Архипович Лаврентєв, голова колгоспу Іван Васильович Грозан. А не сказала Алла про те, що за її прикладом прийшли працювати на ферму Оля Залізняк, Галя Григор'єва, Валя Борщова, і як зовсім недавно вона щиро радила працівниці дитсадка Майї Діамурові: «Пішли до нас, у нас найцікавіше, ось побачиш».

Колгосп «Україна»
Новоукраїнського району.

Монолог записала
спецкор «Молодого комунара»
О. БАСЕНКО.

ОПЕРАЦІЯ „ПАПІР"

«Даєш країні папір». Під таким девізом працюють піонери дружини ім. Олега Кошового Компаніївської 8-річної школи, включившись у Всесоюзний місячник по збору макулатури.

Уже зібрано і здано державі 1840 кілограмів паперу. Особливо, добре працюють юні ленінці з піонерського загону імені Валі Котика (голова ради загону Володя Тканов). Вони зібрали 576 кілограмів паперових відходів. У цьому відзначились Алла Сервінська, Світлана Козуб, Тоня Афанасьєва та інші. Кожна з них зібрала по 27 кілограмів паперу.

Не відстають від піонерів і жовтенята з третього класу Митя Поліщук, Толя Москаленко, Іра Коломієць, Саша Малий, Роман та Саша Тібякіни.

Л. МАСЛЮКОВА,
старша піонервожата Компаніївської 8-річної школи.

На фото: піонери збирають макулатуру.
Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

В ОБІЙМАХ СТОЛИЦІ

Народна академічна хорова капела Кіровоградського педінституту за час свого існування отримала чимало перемог на конкурсах, фестивалях і оглядах художньої самодіяльності обласного і республіканського рангів. Особливо напруженим, але досить плідним був минулий, 1972 рік. Колектив очолив новий, здібний керівник Володимир Ілліч Воловенко. Кілька місяців творчої праці диригента і співаків промайнули як один день. І як закономірний результат — успішний виступ на республіканському фестивалі самодіяльного мистецтва, присвяченого 50-річчю утворення СРСР. На відзнаку тривалих стабільних виступів капели і за особливо вдалі «старти» минулого року нас преміювали туристською поїздкою до столиці нашої Батьківщини — міста Москви. Цією ж поїздкою була премійована і кіностудія фізико-математичного факультету.

В. БЄЛІНСЬКИЙ,
студент Кіровоградського педінституту.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Видавництво «Радянська школа» випустило з друку упорядкований І. Д. Ходорківським збірник статей під назвою «Виховуємо інтернаціоналістів». Книга розпочинається статею старшого наукового співробітника НДІПу УРСР Н. Калениченка «Торжество ленінської національної політики». Автор вдало показує, як під впливом батька Іллі Миколайовича Ульянова ще в дитячі роки Володимир Ілліч виховувався в дусі інтернаціоналізму. Дружба Володі Ульянова з представниками національних меншостей — це початок становлення великого інтернаціоналіста, майбутнього вождя пригноблених. Стаття послідовно знайомить читача з боротьбою В. І. Леніна проти опортуністів і ревізіоністів, які намагалися роз'єднати пролетарів різних національностей у їх спільній боротьбі проти експлуататорів, про розквіт ленінської національної політики в багатонаціональній радянській державі.

Стаття доктора педагогічних наук Б. С. Кобзаря «В сім'ї єдиній» наочно розкриває розквіт Радянської України у співдружності республік-сестер. А заступник міністра освіти УРСР І. В. Ніколаєнко ділиться досвідом інтернаціонального виховання кращих вчителів при вивченні основ наук та роботи кращих клубів інтернаціональної дружби України.

Я, ТИ, МИ...

Розділ «Юні інтернаціоналісти» розпочинається статею нашого земляка вченого-педагога В. О. Сухомлинського. В «Подорожах» по земній кулі» вчителі та вихователі початкових класів знайдуть вимоги та цінний досвід по інтернаціональному вихованню наших найменших школярів. Читач побачить, як майстерно Василь Олександрович поступово вів своїх вихованців з Павлиша у всі республіки Радянського Союзу, ознайомлюючи їх з природними умовами, промисловістю, культурою та мистецтвом, народними звичаям, сучасним на минулим народів.

«Подорожуючи земною кулею, — писав директор Павлиської школи, — діти побачили, що не всі люди живуть щасливо: є країни, де людина пригнічує людину, де панують злидні й голод. У свідомості дітей формується уявлення про причини явного зла — несправедливий соціальний устрій. Поступово дітям ставало ясно, що в світі точиться гостра, непримиренна боротьба між експлуататорами і експлуатованими. Я прагнув, щоб до сердець моїх вихованців дійшла гіркота народів, які й досі залишаються в ярмі колоніалізму».

Підсумовуючи, можна сказати: книга цінна і потрібна освітянам. Вона сприятиме дальшому розвитку інтернаціонального виховання майбутніх будівників комунізму.

В. ШАХНЕНКО,
аспірант-заочник кафедри педагогіки Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

П'ЯТИРІЧКИ — УДАРНА ПРАЦЯ. МАЙСТЕРНІСТЬ І ПОШУК МОЛОДИХ

ПРИТЯГАЛЬНА СИЛА

Село Івангіаці, головна садиба колгоспу-мільйонера імені Шевченка, красивішає з кожним роком.

Все це дуже важливо, і, як говориться, зміни такі бачимо й неозброєним оком. Однак напевне, не менш важливі і ті зрушення, що відбуваються у свідомості молодої людини, у її відношенні до праці.

Комсомольська організація спецгоспу нараховує 45 чоловік. Майже третина з них — біля керма господарства: агрономи, плановики, інженери, які, закінчивши учбові заклади, повернулися до рідного села. Чимало молоді, випускників місцевих шкіл, на різних ділянках виробництва: у полі, на фермах. І такий поворот справи зрозумілий, бо росте притягальна сила праці землероба, тваринника.

Ось уже п'ятий рік трудиться на колгоспній ниві поруч зі своїм батьком та братом комсомолець Григорій Власенко, пішла стежкою матері Галина Скічко, має зараз чи не найбільші надої по фермі — 11,5 літрів молока.

Молодь залишається в селі, молоді спеціалісти, закінчивши вузи, повертаються у рідні місця. І саме партійна і комсомольська організації, правління, збудивши в багатьох юнаків та дівчат інтерес до справ колгоспу, допомогли визначити їм свій вибір. Проте, на думку Юрія Манька, секретаря комсомольської організації спецгоспу, збудити інтерес — це ще півсправи. Головне — забезпечити молодь роботою, що давала б не лише добрий заробіток, але й була до душі. А оскільки розмаїтість професій у їхньому господарстві не менша, ніж у місті, то вибирає кожен до вподоби. Леонід Кас'яненко, маючи нахил до музики й співів, попросив направлення до Кіровоградської школи керівників художньої самодіяльності. Зараз працює завідуючим Будинком культури. Більшість хлопців, як відомо, захоплюються технікою. Колгосп сміливо довіряє машини молодому поповненню, закріплює їх у парі з досвідченими механізаторами, посилає на навчання.

Зайшла мова в нас і про створення комсомольсько - молодіжних колективів. Вже сьогодні їх можна організувати у тракторних бригадах.

Звичайно, новообраному комітетові ще важко зорієнтуватись в усіх аспектах комсомольського життя, потрібна допомога. Та тільки з райкому нікого не було вже місяців зо три.

Того дня у правлінні, як і по всьому колгоспу, панували діловитість і заклопотаність. Плановики, економісти й бухгалтери авторитетно постукували кісточками рахівниць, скрипіли перами авторучок, голова й парторг відшліфовували останні рядки доповіді: правління готувалося до завтрашніх звітно-виборних зборів. Вслухуючись у цю передвочисту атмосферу вже вкотре думаю: скаже й своє вагоме слово комсомолія колгоспу і про здобутки минулого року і про плани на третій, вирішальний. А вони чіткі й виразні. І виконання їх — нові відрадні зміни для села.

А. БАБАК,
спецкор «Молодого комунара».
Колгосп ім. Шевченка
Знам'янський район.

ЗАВТРА—ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

ВСІМ СМЕРТЯМ НА ЗЛО

ВОНИ стояли на узвишші — батько й син. Обидва по-військовому підтягнуті, стрункі. Молодшому особливо пасує форма лейтенанта - артилериста. Уважно дивляться вниз, де в долині розкинулось село Тишківка.

— Ось тут все відбувалося, сину, — показує рукою Дмитро Андрійович Носиченко. — Тією он лощиною підкрались ми непоміченими до села, а ось на цій вулиці побачили колону ворожих танків...

ЩЕ навчаючись у середній школі в місті Богодухові, що на Харківщині, Михайло не раз слухав розповіді свого батька про подвиги радянських воїнів. Знав Михайло також про те, що його батько звершив подвиг у бою, був тяжко поранений, став інвалідом війни. А мріяв Дмитро Андрійович стати офіцером Радянської Армії. Але важке поранення обірвало сподівання у дев'ятнадцять літ...

Пройшли роки. І ось Михайло Носиченко вже лейтенант-артилерист. Здійснилось ще одне бажання Михайла: разом з батьком він побував у селі Тишківці на Кіровоградщині, своїми очима оглянув місця боїв, своїми руками торкнувся до тієї землі, яка була полита кров'ю героїв, кров'ю його батька в суворому 1944 році, коли тут у січні розгорілись запеклі бої.

Давно вже в селі Тишківці ходили легенди, з вуст у вуста передавалась оповідь про відважного сержанта-кавалериста, який вступив у бій з цілою колоною фашистських танків і затримав її, поки підоспіла підмога... В селі всі вважали, що смертю хоробрих загинув той сержант у нерівній сутичці, і що тіло його лежить у братній могилі, яка в центрі села.

Але ні, наперекір усім смертям, назло ворогам і на радість усім нам — герой залишився живим.

Дмитро Андрійович згадує:

— В ніч на 28 січня 1944 року наш ескадрон вийшов на вихідну позицію до села. Командиром був у нас капітан Зотов, людина вольова, досвідчена. Діяти всупереч наш командир нікому не дозволяв — ось чому заздалегідь до початку атаки вислав наперед розвідку. Викликав мене, Томахіна та Покотилова, дав завдання пробратись у Тишківку і на місці вияснити обстановку... Добрались ми до села, підійшли до самої вулиці. Виглядаю з-за кущів і бачу таку картину: прямо перед нами стоїть колона танків. Біля переднього тупцюють гітлерівці. Мотори не виключені. А фашисти забігли, мабуть, у хати: хто погрітися, а хто пошукати якихось харчів...

Михайло Носиченко тоді на якусь мить уявив собі: що буде, коли ось через хвилину-другу оця броньована колона посуне вперед, прямо на кавалеристів, які лише готуються до атаки? Що робити?

Сержант миттю опинився біля переднього танка і скосив автоматною чергою обох фашистів. Сам мерщій скочив на машину, засів за башнею. Мов ошпарені, вибігали фашисти з хати, кидались до танків і тут же падали. Підбавляв «вогнику» і Томахін, строчив з автомата, кинув кілька гранат. Вдвох вони за кілька хвилин знищили обслугу восьми передніх танків. А тут і підмога вчасно підійшла — бій розгорівся запеклий. Фашисти в розпачі відступили, залишивши 13 танків.

Але перемога дісталась дорогою ціною. В цьому бою загинув смертю героя командир — капітан Зотов. Вважали загиблим і сержанта...

КАПІТАН ЗОТОВ був поранений смертельно, а сержанта Носиченка майже без ознак життя підібрали санітари другої частини. Було йому в ту пору дев'ятнадцять років. Довгі місяці Дмитро Андрійович лікувався в госпіталях. Нелегкі життєві випробування випали на долю гвардійця - кавалериста. Лише в повоєнні роки він переніс 14 операцій. Але завжди вірив у життя, і коли стало легше — ось уже три роки працює, бережо природу, виступає перед молоддю.

Виростив двох синів, навчив їх по-справжньому любити Батьківщину.

Червоні слідопити Тишківської восьмирічної школи на чолі з старшою піонервожатою Людмилою Хоменко постійно листуються з Д. А. Носиченком, бережуть його листи, поздоровчі листівки. Молодь рівняється на подвиг героя, вчиться у нього мужності, стійкості, відваги.

«Дуже я радий, — пише Д. А. Носиченко, — що ми, ветерани, передаємо свою естафету в надійні руки синів. Віримо, що вони не лише понесуть цю естафету далі, але й примножать бойову і трудову славу батьків...»

І. РОМАНЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
Новомиргородський район.

РАЗОМ З КОТОВСЬКИМ

І. БРАТЧЕНКО

ТА ДОБРЕ діло відважні артилеристи зробили: розчистили шлях кіннотникам. І ось вже котовці з шаблями кинулись на ворога. Чимало біляків перерубали, багато захопили полонених і з ходу оволоділи містом.

Командири авангардних підрозділів доповідали: противник швидко відступає в напрямку на Волочиськ, всі шляхи забито підводами, тачанками, гарматами.

Коли про це сповістили Котовського, він не міг утриматись, щоб не висловити Юцевичу свого задоволення:

— А що я тобі говорив, Хомичу? Ворог піде на Волочиськ. Задум мій здійснюється: ось тут, на Збручі, ми і влаштуємо для пана Петлюри фінішну купіль.

Було підтягнуто всі підрозділи бригади, перед ними поставлене бойове завдання: навальною атакою захопити Волочиськ і, якщо ворог не здасться в полон, скинути його в Збруч.

І ось вже Котовський веде бригаду на Волочиськ, буквально наступаючи на п'яти петлюрівцям. Червоні вершники прагнуть лише одного: не відставати від ворога, стиснути все його військо до одного місця, до мосту. А там виникне «пробка», над якою вони, котовці, будуть повними господарями.

Бригада з боями рухається у напрямі на Волочиськ. Ворог, розуміючи, яка небезпека нависла над ним, відступаючи, заходить у жорстокі бої своїми ар'єргардними частинами. Та кавбригада успішно з ними справляється. Під вогнем ворожого бронепоїзда вона стрімко проходить через Гарнішевку, Якушевці і Бальковці. Вся увага, всі помисли котовців — про переправу. Біля останнього населеного пункту на шляху до Волочиська, у Фрідріховці, Котовський зупинив бригаду і, наче з спостережного пункту, розглядає, що робиться на підступах до переправи і на самій переправі. Ця зупинка була свого роду наказом без слів: адже картину панічного відступу побачили всі котовці. Вони зрозуміли: тут не можна мешкати, — швидше вперед, вперед на ворога.

Раптом комбриг помітив густий шлейф пилюки. Розгледів. То на повному галопі в бік котовців скакали біляки.

— Шаблі наголо! — подав команду Котовський.

І, наче з трампліна, червоні вершники кинулись на ворога. Він не витримав контратаки котовців, і залишивши на полі бою багато вбитих і поранених, швидко відступив.

Ось і Волочиськ. Кавполки бригади Котовського вихрем летять вперед, притискуючи петлюрівців до Збруча. Артилерія противника вже не стріляє, а поспішає переправитись на протилежний бік ріки. Гармати кришать підводи, калічать людей, коней. Все кишить, наче розритий мурашник. Котовський дає наказ командиру другого кавполку Криворучку захопити таможню, перешкодити противнику здійснити переправу піхоти, обозу, артилерії. Командиру першого полку він доручив відрізати вороже військо від міст. Для того, щоб все це виконати успішніше, щоб посіяти розпач в стані ворога, було наказано відкрити вогонь з кулеметів і карабінів, з гарматникам — бити шрапнеллю.

Нарешті Волочиськ вже в наших руках. Блокувавши переправу, котовці захопили полонених і великі трофеї. Серед них — два бронепоїзди, багато гармат, кулеметів, гвинтівок, чимало вагонів з спарядами, чотири ешелони з продовольчими товарами, військовим обмундируванням.

— Взяття Волочиська — це одна з найяскравіших сторінок військової майстерності Котовського, — з гордістю говорив Костянтин Хомич Юцевич. — За неї Григорія Івановича було нагороджено другим орденом Червоного Прапора.

Цікавий співбесідник Костянтин Хомич, про що б не говорив, обов'язково ілюстрував свою розповідь. То він покаже рідкісний фотознімок, то документи про нагородження, то незвичайний сувенір періоду громадянської війни, то інший якийсь рідкісний документ.

(Далі буде).

(Продовження. Початок в газетах за 15, 17 та 20 лютого).

Відмінники показників в бойовій і політичній підготовці зустрічають свято воїни Кіровоградського гарнізону.

На знімку: сержант В. Гібін, лейтенант В. Зав'ялов та сержант А. Єремян готуються до комсомольських зборів.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

СЛУЖБУ НЕСУТЬ СИНИ

ЗА БАТЬКІВСЬКИМ НАКАЗОМ

НАЧЕ й нещодавно їх, випускників Світловодської середньої школи № 8, можна було бачити у формувальних та арматурному цехах головного заводу, за верстатами та біля механізмів дослідного заводу вапнино-кремнеземистих конструкцій та інших підприємств виробничого об'єднання «Дніпробудіндустрія», а нині вони — воїни Збройних Сил СРСР. Повідомляє про свої будні сержант Микола Власенко, якого товариші обрали своїм комсомольським ватажком. Пише про себе з далекого Таджикистану водій Василь Супрун.

А нещодавно в гості до учнів завітав Микола Василенко, який за відмінні показники у бойовій і політичній підготовці мав відпустку. Наші учні розповіли, як і вони готують себе до військової служби. В цьому їм допомагають уроки воєнної підготовки, які веде майор запасу Михайло Іванович Малятін.

Старшокласники, нещодавно відзначаючи 30-річчя Сталінградської битви, провели в школі вечір «Волзька твердиня». Учні зустрілися з капітаном запасу, учасником Сталінградської битви, нині електриком Світловодського заводу вапнянокремнеземистих конструкцій Михайлом Горбуновим.

В день знаменної дати учні виступили з бесідами перед мешканцями селища Власівки у селищному клубі. Тут відбулася зустріч земляків з учасником Сталінградської битви, нині вчителем місцевої школи Миколою Даниловичем Білявським. Присутні з цікавістю слухали розповідь про бойовий шлях 95-ї гвардійської дивізії, яка пройшла від Сталінграда до Праги, визволяючи і наш наддніпрянський край.

Йдуть в школу листи з військових частин, де служать наші випускники. Про що сповіщає про колишнього нашого вихователя Валерія Федоненка командування військової частини:

«Валерій з першого дня служби зарекомендував себе, як сумлінний солдат. Настирливо вивчає військову справу, за короткий час заслужив кілька подяк. Добре загартований фізично, і це допомагає йому стійко переносити труднощі армійської служби. По всьому видно, що у вашій школі тов. Федоненко одержав міцні знання».

І. КАРАНТ.
м. Світловодськ.

ЗШИТОК ВЕТЕРАНА

ДОЛИНСЬКА, вулиця Пролетарська, 70... На цю адресу часто надходять листи. Їх одержує від своїх однополчан Олексій Олексійович Токар. Він — колишній начальник штабу 166-го артилерійського протитанкового дивізіону легендарної 15-ої Сиваської дивізії. А пишуть йому давні друзі — ветерани Володимир Босий з Харкова, офіцер Олексій Авдєєв, Олексій Васильєв з Тамбовської і Яків Дерій з Полтавської областей, Михайло Лартонов з Чуваської АРСР, Михайло Куликов з Саратова, Василь Корнієць з Донецької, Іван Ласкін з Москви та багато інших бойових друзів, з ким доводилося ділити і сум і радість, долати довгі і нелегкі фронтові дороги...

Дружба радянських воїнів гартувалася в боях за нашу Батьківщину.

— Я веду листування ось уже декілька років, — розповідає Олексій Олексійович, перегортаючи блокнот, у якому записано близько 70 адресів однополчан. А всього він одержав від них близько 1000 листів — повнісінький старий походний чемодан...

Є що пригадати командирам, бійцям... Хіба може забути командир батареї Василь Насонов, коли його важко пораненого виніс на собі з поля бою гвардії капітан О. О. Токар. А як разом воювали на Кубані, проходили з боями на Дніпропетровщину, звільняли від фашистів Олександрію, Знам'янку, Новгородку, Кіровоград... Нещадно били німецьких загарбників у Корсунь-Шевченківському «котлі». Або як форсували Дніпро, Дністер, Прут, переправлялись через Дунай... Весну перемоги святкували у Чехословаччині, поблизу Златої Праги.

Наш відважний земляк відзначився в багатьох боях. Про це красномовно свідчать його бойові нагороди — два ордени, низка медалей. У фронтовому планшеті дбайливо зберігаються пожовклі від часу листівки — подяки Верховного Головкомандуючого.

Олексій Олексійович був на війні від першого дня до останнього. Скільки за цей час було бойових епізодів — не злічить.

В деталях запам'ятався бій, за який О. О. Токар одержав перший орден Вітчизняної війни І ступеня.

Це трапилось на дорогах Угорщини. Відступаючи, ворог чинив шалений опір. Радянське командування віддало наказ: оволодіти містечком Деньденьш. До населеного пункту підійшли на світанку під прикриттям туману. Та взяти його було не так просто. На заваді наступу став природний рубіж — болото. Начальник штабу покликав солдатів. І наказав їм зібрати палиця з виноградників. Закипіла робота. Настелили своєрідний «міст», який аж пружинив. По ньому вдалося переправити самохідки з кулеметами. Зав'язався гарячий бій. Його успіхові сприяло й те, що офіцер Токар застосував військову хитрість: він створив удаваний напрямок атаки. А насправді прорив зроблено в іншому місці, де гітлерівці наступу не чекали.

У важкій сутичці було поранено командира. І тоді Олексій Токар взяв командування на себе... Бойове завдання виконали. Радянські бійці взяли містечко.

...Олексій Олексійович після демобілізації працював близько десяти років в радгоспі «Урлютюб» Павлодарської області, керував будівельною бригадою. 20 жовтня 1956 року його було нагороджено медаллю «За освоєння цілинних земель».

Невблаганно летить час. Давно посивіли скроні ветерана, але серце залишається молодим. «Окопний капітан», як колись люб'язно називали Олексія Олексійовича солдати, нині на заслуженому відпочинку, веде чималу виховну роботу серед молоді.

— Збираю матеріал. Хочу написати документальну широку розповідь про своїх друзів, — ділиться своїми думками Олексій Олексійович.

Г. ПОЗНЯК,
наш громадський кореспондент.
м. Долинська.

ПЕРЕПРАВА

Фото Ю. ЗІМОЛОНГА (ФОТОХРОНІКА РАТАУ)

МІСЯЧНИК ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

АВТОМОБІЛІСТИ: „Ми — напоготові"

Світловодський міський комітет ДТСААФ провів змагання з автомобільного багатоборства на приз Героя Радянського Союзу В. Панченка. Командою перемогли автомобілісти колгоспу імені Володимира Ульянова. Другі призери — водії колгоспу імені Жданова. В особистому заліку найсильнішими виявився шофер колгоспу імені Володимира Ульянова Г. Баленко.

* * *

Змістовно проходять уроки мужності в Новомиргородській середній школі № 1. Учні зустрілися з воїнами-ветеранами Ф. А. Жирним, В. С. Лужняком, В. С. Баландіном. В молодших класах стали традиційними піонерські збори на тему: «Хотят ли русские войны».

Частий гість в школі місцевий краєзнавець І. К. Бойко. Його лекції про соратників В. І. Леніна, розповіді про героїв-земляків стають в пригоді учням, коли вони пишуть твори на вільні теми.

* * *

Більше 120 курсантів нашого автомотоклубу прийшли на зустріч з учасником Великої Вітчизняної війни Е. А. Лисенком. І знову в рукописній книзі комсомольці записали нові рядки про подвиги їх батьків в боях з німецько-фашистськими загарбниками.

За програмою місячника оборонно-масової роботи вирішено провести день стрільця.

Л. ДОЛИНСЬКИЙ,
начальник Бобринецького автомотоклубу.

УНІВЕРСИТЕТ МАЙБУТНЬОГО ВОЇНА

Вже не перший рік в Кіровограді працює університет майбутнього воїна. З допризовниками тут ведуть заняття члени военно-наукового товариства, працівники військкомату, комсомольські активісти.

В нинішньому навчальному році перед юнаками з першою лекцією виступив офіцер військкомату В. П. Маринець — «В. І. Ленін про захист соціалістичної Вітчизни». Цікавою була зустріч з учасником громадянської війни членом партії з 1917 року О. О. Башашним. «Дружба народів СРСР — джерело сили і могутності радянських Збройних Сил» — на таку тему прочитав лекцію офіцер Ю. М. Ліпатов.

А підполковник запасу Д. М. Лавренчук розповів молоді про подвиги радянських воїнів, які визволяли Кіровоград від німецько-фашистських загарбників. Він же був ініціатором проведення тематичного вечора «Радянський офіцер — професія почесна, героїчна». Стали традиційними зустрічі майбутніх воїнів з військовослужбовцями гарнізону.

Більше 100 юнаків навчаються в університеті майбутнього воїна. Тематичним планом навчального року передбачено залучити їх до участі в походах «Шляхами слави батьків», проводити усні журнали, бесіди та лекції про Радянську Армію, перегляд кінофільмів на військову тематику.

О. БЛІНОВ,
капітан запасу.
м. Кіровоград.

На приз героя

Давня дружба єднає учнів Олександрійського радгоспу-технікуму з нашим прославленим земляком, двічі Героєм Радянського Союзу Маршалом Радянського Союзу Петром Кириловичем Кошевим.

Комітет ДТСААФ радгоспу-технікуму вирішив встановити перехідний приз імені славного земляка, який щороку вручатиметься групі, яка займе перше місце в стрілецьких змаганнях. Такі змагання вирішено проводити під час місячника оборонно-масової роботи.

І ось в цьому році вперше проведено такі поєдинки. В них взяла участь учні перших, других та третіх курсів. Кращих результатів добилася учениця третього курсу «А» Валентина Ткачова, яка набрала 97 очок із 100 можливих. Другим був Дмитро Бевз (третій курс «Б») — 94 очка, на третьому місці учень другого курсу «Б» Микола Криць. Командою перше місце зайняли учні другого курсу «А», (фізорг В. Бірчин). Цій групі вручено приз імені нашого прославленого земляка.

Г. БРЖЕЗИНСЬКИЙ,
м. Олександрія.

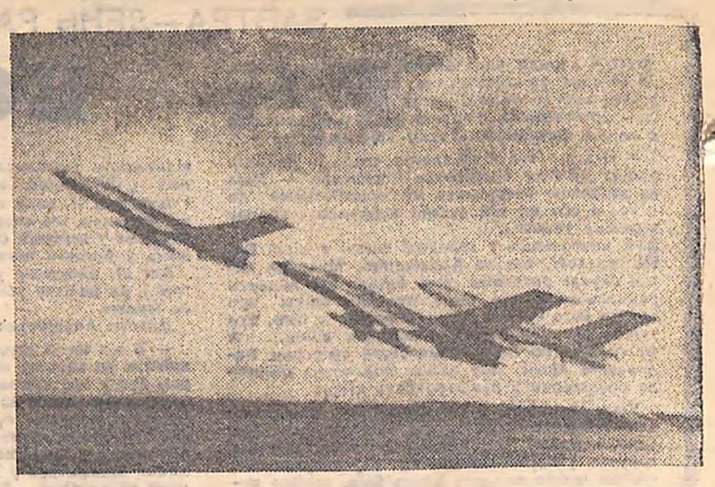

ВАРТОВИМ МИРУ

В Москві в залах Центрального будинку Радянської Армії відкрита виставка робіт військових художників студії імені Грекова.

На фото — репродукції з картини художника М. Бордачова «Перехоплювачі» і заслуженого художника РРФСР Ф. Усиченка «Тривога».

Фото Ф. ВОЛКОВА.

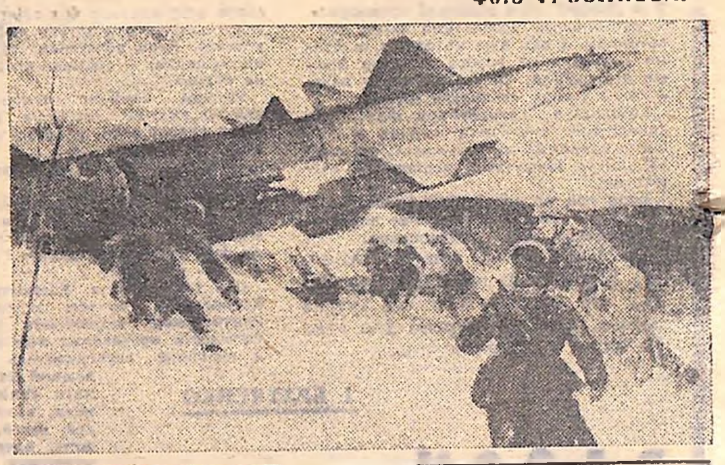

В день, коли в боях з фашистськими загарбниками Червона Армія відзначала свою 25-у річницю, здійснив свій безсмертний подвиг гвардії рядовий Олександр Матросов. Тепер, через 30 років, відомі імена 275 героїв Великої Вітчизняної війни, котрі здійснили такі ж подвиги.

НАШ МАТРОСОВ

30-РІЧЧЯ ПОДВИГУ

Це сталося 23 лютого 1943 року на одній з ділянок радянсько-німецького фронту. Батальйон повинен був пересікти лісовий чагарник і несподівано — з тилу — вдарити по селу Чернушки. На світанку з боєм вийшли на галявину. Автоматники крок за кроком пробивалися вперед. До села залишалось кілька сот метрів.

Саме тут і дав про себе знати ретельно замаскований дзот. Командир роти наказав трьом автоматникам знищити його. Один солдат був вбитий одразу, двоє поранені. Пішло ще троє, але й їх скосив кулемет.

Тоді попросився Олександр Матросов, 19-річний комсомолець, який у хвилини затишшя любив грати на гітарі і співати про море, про матір, яка чекає повернення сина. До речі, сам він ріс без матері і без батька, в дитбудинку.

Матросов вдало підібрався до дзоту, кинув одну гранату, потім другу. Кулемет замовк. Але потім знову ожив. А батальйон вже піднявся в атаку: секунди і загинуть десятки товаришів. Гранат у Матросова більше не було. І тоді солдат піднявся, рвонувся до амбразури і кинувся грудьми на кулемет.

Увечері Олександра Матросова поховали з усіма воїнськими почестями. А через кілька днів його ім'я стало відоме всій країні. Героя назвічно зарахували в списки першої роти гвардійського полку, який носить тепер його ім'я.

Воїнів, які наслідували приклад Матросова, стали з тих пір називати матросівцями. Їх виявилось дуже багато. А з часом з'ясувалось, що радянські воїни закривали грудьми амбразури й задовго до Матросова. Сьогодні відомі імена 275 солдатів і офіцерів, які здійснили подібний подвиг.

Хто ж були ці герої?

Першим в списку — танкіст Герой Радянського Союзу Олександр Панкратов, який здійснив свій подвиг в районі Новгорода.

Римма Ширшнева, партизанка, закрила грудьми амбразуру в боях за звільнення Білорусії. Микайло Ольшанський зробив те ж саме восени 1944 року за Дунаєм. В італійській партизанській бригаді «Гуидо Васкаля» бився громадянин Радянського Союзу Георгій Колозян, він повторив подвиг Матросова влітку 1944 року.

Серед матросівців представники більше, ніж 20 національностей: казах Буран Нисанбаєв, естонець Йосип Лаар, бурят Клавдій Краснояров, узбек Кудрат Суюнов, грузин Сем Харадзе, марієць Зіновій Прохоров та багато інших відважних синів радянської землі.

Із 275 героїв живими залишилось лише троє: Олександр Удодов, Тов Райз і Володимир Майборський. Удодов — шахтар, живе в Донецьку. Майборський трудиться у рідному колгоспі в селі Зіньки Білохорського району Хмельницької області. Райз — у Москві.

У Райза лікарі нарахували 18 кульових поранень. Не відразу зміг він знову заговорити. Вчився писати лівою рукою. Перед тим пам'ятним боєм товариші прийняли героя кандидатом в члени Комуністичної партії. Партійний квиток він одержав уже після госпіталю. Йому допомогли влаштуватися на роботу, освоїти обов'язки начальника відділу постачання одного з Московських заводів.

Олександр Матросов увійшов у героїчну історію радянського народу. У місті Великі Луки, поблизу якого здійснив свій подвиг відважний юнак, йому споруджено пам'ятник. Іменем героя названий Музей слави — велична будівля з скла і бетону, побудована комсомольцями Псковщини, десятки колгоспів і радгоспів.

Олег СОЛОВЙОВ.
АПН.

* * *

30-річчя подвигу Олександра Матросова широко відзначають комсомольські організації Кіровоградщини. Комсомольські активісти надіслали телеграми в полк імені Матросова, організовують масові спортивні змагання на честь героя. На вечорах бойової слави воїни-ветерани розповідатимуть молоді про наших земляків, які повторили подвиг Матросова. Наприклад, юнаки та дівчата Ульяновського району зустрінуться в музеї Героя Радянського Союзу Архипа Манїти, який героїчно загинув в останні дні війни.

СПОРТ

ПЕРЕМОГЛИ НОВОМИРГОРОДЦІ

В Новомиргороді розіграно першість області серед сільських борців класичного та вільного стилю. Господарі килиму продемонстрували велику перевагу над своїми суперниками. Особливо відзначилися вихованці тренера з класичної боротьби М. П. Парченкова. Вони були першими у восьми з десяти вагових категорій. Чистими перемогами закінчили всі поєдинки Микола Волошин, Микола Кохно, Микола Бугайов. Переможцями стали також Сергій Сиволап, Павло Савченко Сергій Тараненко, Анатолій Макадзеба та Григорій Вовкодав. Лише два перших місця дісталися представникам інших команд: Сергію Гайді з Гайворона та Валерію Сурмачу з Кіровограда.

Призові командні місця після новомиргородців зайняли спортсмени товариства «Колос» з Кіровограда та Устинівського району.

І у вільній боротьбі перший приз завоювали представники Новомиргорода. Лише на одне очко гірший результат у борців Маловисківського району, на третє місце вийшла команда Добровеличківського району. Чемпіонами товариства стали учні Новомиргородського зоотехнікуму Микола Побережець, Володимир Рінка, Петро Вербовський, — Володимир Дудар, з Голованівська, Олексій Герасимов з Малої Виски та інші.

В. САВЕЛЬЄВ.

ФУТБОЛ

„Зірка" — „Спартак" 1:0

В серії тренувальних товариських матчів, які кіровоградська «Зірка» провела в Криму, найцікавішою була зустріч з минулорічним чемпіоном України івано-франківським «Спартаком».

Нині спартаківці виступатимуть в першій лізі класу «А», тому вони значно посилили склад команди. Однак перевага в грі з кіровоградцями не мала. В першому таймі гравець «Зірки» Віктор Стецько відкрив рахунок. Цей гол був вирішальним.

Л. ЛЕВЧЕНКО.

ТЕЛЕЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 22 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА. 9. 35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Музична школа приймає гостей». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Антрацит». (М). 11.45 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. ЦСКА — «Спартак». (Ленінград). 12.30 — Кольорове телебачення. Фільм-концерт «Тюльпан». (М). 13.00 — Програма документальних фільмів. (М). 15.35 — «Бесіди про виховання». (М). 16.15 — «Народні таланти». Виступ хору Олександрівського районного Будинку культури. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.45 — Мультфільм. (М). 17.00 — «Трибуна депутата». (Кіровоград). 17.15 — Телефільм. (Кіровоград). 17.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Концерт, присвячений Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. (М). 19.45 — Художній фільм «Два бійці». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — До Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Музично-розважальна програма. «Кросворд». (Донецьк). 22.40 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.15 — «Батьківщині наші думки, діла і таланти». (М). 16.45 — «Сім днів бригади Галини Ареф'євої». (М). 17.00 — «На головних напрямках п'ятирічки». (К). 17.20 — Концерт на замовлення воїнів Радянської Армії. (К). 18.00 — «Словом і багнетом». (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Кольорове телебачення. Вечір наукового кіно. (К). 20.30 — Кінонарис «Мелодії». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Про балет майстри радянського балету». (М). 22.25 — Новини. (М).

П'ЯТНИЦЯ. 23 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9. 45 — Для школярів. «Читай місто». (М). 10.15 — Художній фільм «Два бійці». (М). 11.30 — «Шахова школа». (М). 12.00 — О. Фадєєв. «Розгром». Спектакль. (К). 16.10 — «Солдат завжди солдат». (К). 16.30 — Для дітей. «Обираємо у друзі пісню». Концерт. (Кіровоград). 17.00 — «Література і сучасність». (К). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 18.30 — Концерт. (М). 18.40 — Сьогодні — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. (М). 19.00 — «Запрошує концертна студія». (М). 20.00 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Визволення». Фільм 3-й. «Напрям головного удару». І серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Визволення». Фільм 3-й. «Напрям головного удару». 2 серія. (М). 22.35 — Чемпіонат світу з хокея з м'ячем. Збірна СРСР — збірна Фінляндії. По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.00 — Музична програма. (М). 12.30 — Програма документальних фільмів. (М). 16.05 — «Наука — сільському господарству». (М). 16.45 — «Об'єктив». (М). 17.15 — «Сім днів бригади Галини Ареф'євої». (М). 17.40 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Театр «Дзвіночок». (М). 18.00 — Документальний фільм «Слово про мир і війну». (К). 18.30 — Фільм-концерт. «Рідний голос». (К). 19.0 0— Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Трудовий перекличк». (Харків). 20.00 — Концерт. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм. «Красна площа». І серія. (К). 22.40 — Вечірні новини. (К).

СУБОТА, 24 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Гімнастика для всіх. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 —Кінопрограма «Радянський воїн». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. Для дітей. «У лялькову магазині». (М). 10.20 — Кольорове телебачення. Телевізійний документальний фільм «Радянський Таджикистан». (М). 11.15 — Кольорове телебачення. Концерт молодих виконавців. (М). 12.00 — «Земляки». (Ленінград). 12.40 — «Актуальні проблеми науки і культури». (М). 13.10 — Кінопліпки минулих років. (М). 14.15 — Науково - популярна програма «Здоров'я». (М). 14.45 — Кольорове телебачення. Мультфільм. (М). 15.00 — Чемпіонат світу з хокея з м'ячем. Збірна СРСР — збірна Швеції. 2 тайм. (М). 16.15 — Телефільм. (Кіровоград). 16.50 — «Листівки з Кіровограда». Концерт. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.00 — Телефільм. (Кіровоград). 17.15 — Політичний оглядач газети «Правда» Ю. Жуков відповідає на запитання телеглядачів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Кольорове телебачення. «Музичні зустрічі». (М). 18.40 — В. Диховичний, М. Слободський. «Жіночий монастир». Спектакль Московського театру сатири (М). 21.00 — Програма «Час» (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Артлото». (М). 22.30 — Кольорове телебачення. Прем'єра документального фільму «Формула шторму». (М). 22.50 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.45 Б. Ровенський, М. Анчаров. «Драматична пісня». Вистава Ровенського драматичного театру. (К). 15.00 — «Я громадянин». (К). 16.00 Народний телеуніверситет. (К). 16.30 — «Листівки з Кіровограда». Концерт. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.15 — «Київська панорама». (К). 18.00 —«Чиста криниця». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Концерт. (К). В перерві — «На добраніч, діти!» (К). 21.30 — Художній фільм «Красна площа». 2 серія. (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліники, 2.

БК 02006. Індекс 61197. Зам. № 13070. Тираж 58 500.

За редактора Б. КУМАНСЬКИЙ.